

2-րդ շաբաթ

Թեմա՝ «Ես և ընտանիքս»

Ա. Ստորև տրված հարցերի օգնությամբ կառուցել 5-10 րոպե տևողությամբ բանավոր տեքստ և ներկայացնել այն լսարանին:

Հարցեր՝

1. Ի՞նչ է քո անունը:
2. Ե՞րբ, որտե՞ղ և ինչպիսի՞ ընտանիքում ես ծնվել:
3. Ովքե՞ր էին քո ընտանիքի անդամները, երբ դու ծնվել ես, և ինչո՞վ էին զբաղվում նրանք այդ ժամանակ:
4. Ինչպե՞ս է անցել մանկությունը, ի՞նչ հիշողություններ ունես քո մանկությունից:
5. Որտե՞ղ ես սովորել:
6. Որտե՞ղ ես սովորում հիմա:
7. Ինչո՞վ ես զբաղվում համալսարանում սովորելուց բացի:
8. Ի՞նչ նախասիրություններ ունես:
9. Ընտանիքի անդամներից ովքե՞ր են կիսում քո նախասիրությունները, ովքե՞ր՝ ոչ: Ինչո՞ւ:
10. Ի՞նչ պլաններ ունես ապագայի հետ կապված:

Տեքստ կազմելիս ըստ ցանկության օգտվել առաջարկվող բառերից, բառակապակցություններից և այլ արտահայտություններից:

Կիրառելի բառեր և արտահայտություններ`

անդամներ	հորեղբայր
ավագ	մայր
եղբայր	մասնագիտություն
զարմիկ	մորաքույր
ընտանիք	պապիկ
կրտսեր	տատիկ
հայր	քեռի
հորաքույր	քույր

Բ. Յուրաքանչյուր ուսանողի ներկայացրած տեքստի հիման վրա, այլ տեղեկություններ ստանալու կամ տրված տեղեկությունը ճշգրտելու նպատակով տալ և ստանալ լրացուցիչ հարցեր` երկխոսելով մյուս ուսանողների հետ:

Բնագրի նմուշ` 1

Իմ ընտանիքում ապրում է վեց հոգի` ես, հայրս, մայրս, քույրիկս, Սիսիս` մեր կատվիկը, և Բորիս` մեր շունիկը: Մեր ընտանիքը փոքր-ինչ տարբերվում է մյուս ընտանիքներից: Մենք բոլորս այնքան տարբեր ենք միմյանցից, բայց և այնքան նման ենք իրար: Հասկանալու համար մեր ընտանիքի ողջ տրագիկոմեդիան, պետք է որոշ ժամանակ կարողանաս ապրել այդ ֆանտաստիկ միջավայրում, բայց քանի որ դա երկար ու բարդ պրոցես է, կփորձեմ հակիրճ նեկայացնել ինձ ու իմ ընտանիքի անդամներին առանձին-առանձին:

Մեր ընտանիքի գլուխը հայրիկս է: Նա մասնագիտությամբ ճարտարապետ է, չնայած դրան` ոչ մի շենք չի նախագծել: Հայրս շատ հմուտ մարդ է և իր կյանքի ընթացքում շատ ուլորտներում է փորձել իրեն: Նա միևնույն ժամանակ հասարակ շինարար է, վարորդ, ուսուցիչ և նույնիսկ որոշ դեպքում բժիշկ, բայց ոչ` ճարտարապետ: Շատ է սիրում զբաղվել որսորդությամբ: Այդ պատճառով մեր տունը հիշեցնում է վայրի կենդանիների մորթիներից ստեղծված անտառային մի փոքրիկ տնակ: Օյ, մոռացա նշել, որ

Նա չի մոռացել իրեն արվեստում փորձել: Նրա ամենասիրելի գրադմուկը ակորդեոն նվագելն է: Սակայն, քանի որ երաժշտական կրթություն չունի, սարսափելի վատ է նվագում: Հենց այստեղից էլ սկսվում են մեր ընտանեկան վեճերը: Հայրս միշտ նեղանում է մեզնից ու ասում «Է՛, դուք արվեստից ոչինչ չեք հասկանում...», իսկ ես կիսաջղային, կիսաաղերսական տոնով աշխատում եմ համոզել նրան, որ դադարեցնի ագռավների համար գրած իր սիմֆոնիան ու ասում. «Մեծն մաեստրո, ձեր տաղանդն անզոր է գնահատվել հասարակ մահկանացուների կողմից: Փորձեք ձեզ մեծ բեմերում»: Միևնույն է, ջանքերս իզուր են այդ ուղղությամբ: Նա պաշտում է այդ գործիքը և չի պատրաստվում հրաժարվել դրանից:

Մայրիկս մեր ընտանիքի գլխավոր դեմքն է: Նա մասնագիտությամբ բանասեր է, բայց, ինչպես հայրս, մայրս նույնպես մի քանի մասնագիտություն ունի: Առաջին հերթին նա իհարկե կոչումով ուսուցչուհի է, բայց դրանից հետո նա տնտեսագետ է, սոցիոլոգ, գյուղատնտես, բժիշկ և վերջապես՝ գործարար: Ժամանակին նա եղել է նաև մեքենագրուհի, որն այսօր հնացած մասնագիտություն է համարվում: Մեր ընտանիքում մասնագետների այսպիսի բազմազանությունը գալիս է հենց նրանից: Նա իր եռությամբ շատ ուժեղ մարդ է և կյանքի դժվարություններն ու փորձությունները ընդունում ու ճանապարհում է ժպիտով: Նա երբեք չի հուսահատվում և մեզ էլ հորդորում է այդպիսին լինել: Մայրիկս իմ հրեշտակն է, իմ լավագույն ընկերուհին և իմ ամենասիրելի մարդն այս կյանքում: Նա իմ ու շատերի համար կատարյալ կերպար է:

Քույրիկս մեր ընտանիքի ամենատարօրինակ մարդն է: Նրա տարերքը մաթեմատիկան և ֆիզիկան են: Ի տարբերություն մեզ՝ նա միայն մի կողմորոշում ունի: Երագում է դառնալ ծրագրավորող: Նա շատ է տարբերվում մեզնից: Երբեմն թվում է, թե նա է մեր տան գլխավոր հաշվապահը և մայրիկի ու հայրիկի հետ հավասար ղեկավարում է մեր բիզնեսը: Նա միակ մարդն է, ում հաջողվում է ուշքի բերել ինձ, երբ ընկնում եմ երազանքների գիրկը: Կարծես նա իմ մեծ քույրիկը լինի: Մենք ամեն օր վիճում ենք իրար հետ: Չնայած՝ կռիվը միշտ ես եմ հրահրում, միշտ նա է հաղթում մեր «փառահեղ» մարտերում: Երբ մի օր չենք վիճում, նշանակում է՝ այդ օրը վատ է անցնելու: Կյանքն առանց մեր կռիվների անիմաստ կլիներ: Մենք երկուսով հաճախում ենք թատերական խմբակ: Չարմանալի է, բայց բեմում մենք էլի միասին ենք խաղում: Ճիշտ է, նա սարսափելի է երգում և պարում, բայց որպես դերասանուհի փառահեղ է: Բնությունը նրան օժտել է յուրահատուկ տաղանդով: Չնայած դրան՝ նա հաճուքով չի հաճախում թատերական խմբակ, այլ միայն նրա համար, որ խումբը չփակվի, քանի որ երեխաները քիչ են: Նա այդ ամենն անում է ինձ համար, քանի որ գիտի, որ ես պաշտում եմ բեմը:

Ինչ վերաբերում է ինձ, ապա ժողովուրդը ճիշտ է ասում, պտուղը ծառից հեռու չի ընկնի: Ես շատ եմ նման ծնողներիս ամեն հարցով՝ այդ թվում և մասնագիտությունների: Փոքրուց մինչև տասնհինգ տարեկանս երագում էի դառնալ դերասանուհի, բայց վերջին տարիներին (չգիտեմ, գուցե արեգակնային ոթորիկների հետևանք էր) գլխումս մի տեսակ խառնաշփոթ սկսվեց և ես «անցա» համալսարանների բոլոր ֆակուլտետներով: Դե, դա բնորոշ է ինձ, եթե հաշվի առնենք, որ ինը տարվա

ընթացքում ինը դասարան և երեք դպրոց են փոխել: Կարելի է ասել, որ մեր բաղաձայն բոլոր իմ հասակակից երեխաները իմ դասընկերներն են եղել: Ես եուրթամբ մի փոքր բարդ մարդ եմ, մի քիչ էլ թեթև, մի քիչ էլ ինքնահավան, մի քիչ էլ շատ եմ խոսում, մի քիչ էլ շատ եմ սիրում ինձ, դրա համար էլ ավելի լավ է շատ չգովեմ ինձ:

Ես մի առանձին, լուրջ թեմա եմ: Դրա համար գիտական, լուրջ հարցերը, ինչպիսին իմ տեսակի քննարկումն է, կթողնեմ գիտնականներին ու բամբասկոտներին և կանցնեմ մեր ընտանիքի մյուս անդամներին՝ Սիսին ու Բոբին: Նրանք մեր ընտանիքի լիարժեք անդամներն են, մեր ուրախությունը: Այս երկուսը աշխարհի ամենատարօրինակ շունն ու կատուն են: Շատ նման են ինձ ու քույրիկիս՝ միշտ կռվում են, բայց շատ են սիրում իրար: Նրանք կարծես դուրս են կատուներին ու շներին վերաբերող բոլոր ստանդարտներից: Սիսին շատ լավ տիրապետում է հայերենին: Դե դա բնական է: Չէ՞ որ մայրիկս հայոց լեզվի մասնագետ է և փիսոյիս դաստիարակությամբ զբաղվում է անձամբ: Միայն նրան չի հաջողվում ռուսերեն սովորեցնել: Կարծում եմ, ռուսերեն չիմանալու գենը մեր ընտանիքում ժառանգական է, և մեր ընտանիքի փոքրիկ անդամները ևս անմասն չեն մնացել դրանից:

Փխոսս իմ ամենալավ ընկերն է, երբ տխուր և հոգևած եմ լինում, նա իր մոռոցով միշտ քսվում է ինձ, խնամում, սիրում: Այդ փոքրիկը կարծես իմ դայակը լինի: Երբ գիշերները լամպի լույսի տակ գիրք եմ կարդում, կարծես նա անհանգստանում է ինձ համար, գալիս է ու շուռ է տալիս լամպը, կանգնում գլխիս վրա, շոյում ինձ, հետո քնում՝ հիշեցնելով քնի մասին: Նրա մոռոցներից շուտով արթնանում է մայրիկը և ստիպում է ինձ քնել, իսկ այդ փոքրիկ չարածճին հաղթական հայացքով տեղավորում է ոտքերիս տակ ու սկսում «բայու-բայուշկի» երգել:

Նույն հոգատար վերաբերմունքը ես ստանում եմ մեր տան սևուկ անդամից: Նրա հետ մենք բազմաթիվ անտառային արկածներ ունենք: Դե նրանց մասին կարող եմ պատմել անվերջ, բայց այս փոքրիկ չարածճին չի թողնում ավարտել պատմությունս և անվերջ մոռոցներով հորդորում է ինձ գնալ քնելու: Այդ պատճառով իմ ընտանիքի պատմությունը կավարտեմ այստեղ՝ հուսալով, որ ինչ-որ չափով ճանաչեցիք մեզ:

Աղբյուր՝ <http://www.17.am/%D5%AB%D5%B4-%D5%A8%D5%B6%D5%BF%D5%A1%D5%B6%D5%AB%D6%84%D5%A8-4/>